

en negativ udmelding, hvis man fortsætter, som man her lægger op til.

Læser man i det materiale, der efterhånden er blevet lagt til sagen, som i øvrigt også er ret omfattende, finder man ting, der i hvert tilfælde ikke tilskynder til positivitet over for forslaget. Når man læser f.eks. i bemærkningerne til betænkningens anbefalinger, afsnit om ledelse og ligestilling, punkt 188, står der følgende: »Samlet indsats for at sikre ligestilling i såvel udvalg, bestyrelser som erhvervsledelse. Opmærksomheden skal rettes mod de barrierer, der er for unge familier i forbindelse med toplethed.«

Det vil altså sige, at i sådanne sager ønsker man ganske enkelt at sætte demokratiet ud af spillet. Jeg må spørge, om det er meningen, hvis det er nødvendigt for at nå målet.

Læser man videre i materialet under f.eks. afsnittet om Nordisk Ministerråd, finder man næsten de samme udemokratiske manifestationer. Det står: »Man skal sikre ensartet tilgang for kvinder og mænd til de politiske og økonomiske beslutningsprocesser.« Man må vel naturligt spørge: Vedkender man sig ikke de demokratiske spilleregler i forslagsstillergruppen?

Disse to eksempler kan man selvfølgelig forholde sig til, men man kan vel ikke tage dem helt alvorligt.

Værre er det, når man læser, hvad Danmark har forpligtet sig til i EU, og som skal gennemføres i dansk ret senest år 2000, nemlig en omvendt bevisbyrde. Den er meget mere farlig og ganske urimelig, men den forordning kommer vel uanset denne debat.

Nu vil man så have nedlagt Ligestillingsrådet, og det vil man vel at mærke kun for på sigt at oprette et Ligestillingsministerium. Debatten her i dag har vel også afsløret, at den store enighed, der umiddelbart synes at være om fremsættelse af forslaget, synes at smuldre, hvilket jeg hilser med glæde.

Kære forslagsstillere inklusive hr. Søren Søndergaard: Vi har Menneskerettighedskommissionen, og det er jeg glad for, og vi har en kvindekommission, og det er forhåbentlig til kvindernes fordel. Jeg for mit eget vedkommende, og jeg tror, at jeg taler på store dele af mit køns vegne minus hr. Søren Søndergaard, er glad for, at vi ikke har en mandekommission.

Som det fremgår af mit indlæg er det indlysende, at Fremskridtspartiet ikke kan stemme for forslaget til vedtagelse.

Tove Videbæk (KRF):

Når man taler om ligestilling i Danmark, bliver man ofte mødt med undren, for ligestilling, det behøver vi da ikke snakke om, det har vi da. Så enkelt kan det siges, men så enkel er virkeligheden desværre ikke. Tallene og statistikkerne taler deres tydelige sprog om, at det ikke går helt så godt, som vi måske tror.

Der er f.eks. stadig meget få kvinder i toplethed, og der er ikke sket nogen nævneværdig udvikling i forskningens kønsprofil i de sidste par årtier. Ude i Vandrehallen står der over døren til forbindelsesbygningen: »Virk i fællig men forskellig. Drag til minde, mand er mand og kvinde kvinde.« Bedre kan det næsten ikke siges. Kvinder og mænd er forskellige og har forskellige værdier. Derfor har vi brug for både mænd og kvinder.

Ligestilling er ikke, som hr. Poul Nødgaard sagde, kvinders kamp mod mænd. Ligestilling har ikke nødvendigvis noget at gøre med at presse mænd og kvinder ind i de samme rammer eller former. Mænd og kvinder er ikke ens, og det skal vi bestemt heller ikke være, men vi er ligeværdige og skal derfor have lige behandling, lige muligheder og lige rettigheder til at udvikle vores evner både i hjemmet og på arbejdet.

Hvis vi griber fat i arbejdsmarkedet, skal vi selvfølgelig have lige løn for lige arbejde. Jeg synes også, vi skal overveje, hvordan vi lønner forskellige job. Det er vigtigt, at vi med det meget kønsopdelte arbejdsmarked, vi har, tager fat på at diskutere værdien af et arbejde. Skal omsorgsjobbene, som stadig væk har en overvægt af kvindelige ansatte, nødvendigvis være dårligere lønnede end de mere materielt orienterede job?

Et offensivt arbejde for at fremme ligestillingen ligger i naturlig forlængelse af en af Kristeligt Folkepartis mærkesager, nemlig familiens frie mulighed for at få mere tid til hinanden. Vi vil f.eks. gerne give bedre orlovsmuligheder, men vi vil også, at der skal være en reel valgfrihed for familien til at bestemme, om det er far eller mor, der tager orlov. Ifølge 1997-tal fra Danmarks Statistik er 93 pct. af samtlige forældre på børnepasningsorlov stadig kvinder. Der er tale om en skævvridning, som bl.a. skyldes strukturelle barrierer, der gør, at det primært er mor, der vælger orlov.

Når en familie ønsker at give deres børn mere tid og opmærksomhed, er valget i dag ofte meget simpelt. Har far den største indtje-